PAHALILIĞA VE İŞSİZLİĞE KARŞI

uyanış

sayı: 11

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

UYARMAK İÇİN UYANMALI
UYANMAK İÇİN UYARMALI

İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ BİRLİĞİ PARABABALARINI YENECEKTİR

● PARABABALARININ HEVESLERİ KURSAKLARINDA KALACAKTIR

Bunlar
engerekler ve çıyanlardır
Bunlar
aşımıza, ekmeğimize
göz koyanlardır
Tanı bunları
Tanı da büyü

● MESS-Maden-İş Çatışması Diye Gösterilen Parababalarının İşçi Sınıfımıza Saldırısıdır

Parababaları her geçen gün artan işçi sınıfımızın örgütlülüğünden ve bilinçliliğinden korkuyorlar. Gelişen ve güçlenen işçi sınıfımızı gördükçe saltanatlarının sona erdiğini görmüş gibi oluyorlar. Sırtımızdan kazandıkları milyonları huzur içinde yiyemiyorlar. İşçi sınıfımız yüzbinler olup meydanları doldurdukça, sesini gürleştirdikçe uykuları kaçıyor.

Parababaları tarihin akışını tersine çevirmek istiyorlar. Güneşi balçıkla sıvamaya kalkışıyorlar. Ne yapsalar, ne etseler fayda yok. Debelendikçe batacak, kudurdukça kendilerini ısıracaklar.

İşçi sınıfımızı, uzun yıllar, uzun mücadeleler sonucu elde ettiği mevzilerden geriye püskürtme planları yapan parababaları, karşılarında işçi sınıfımızı ve tüm emekçi halkımızı bulacaklardır. 15-16 Haziranda olduğu gibi, 16 Eylül de olduğu gibi, bu sefer de hevesleri kursaklarında kalacaktır.

PLAN NEDİR?

Plan tam parababalarına yakışır bir plandır. Yani «para» meselesinden yola çıkmıştır.

Askercil savaşta olduğu gibi, sınıf savaşında da kullanılan taktiklerden birisi «kendi güçlerinin en irisini karşı tarafın en zayıf noktasına yığmak»tır.

Parababalarının güçlerinin en [illegible] işçi sınıfımızın [illegible] noktasındandır.

İşçi sınıfımız işyeri düzeyindeki [illegible] sözleşmeler yerine «grup sözleşmeleri» [illegible] dilmek [illegible] Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Başkanı [illegible] Narin'in başkanı olduğu Tekstil İşverenleri Sendikasınca büyük ölçüde uygulanan bir sözleşme biçimidir bu.

Tek tek işyerleri yerine 30-40 işyeri için birden, işçi temsilcileri olmaksızın sadece işçi sendikası yöneticilerinin ve işverenler olmaksızın sadece işveren sendikasının masa başına oturup 30-40 bin işçi için sözleşme yapmasıdır bu.

Bu durumda uzun mücadeleler sonucu elde edilmiş grev hakkı kullanılmaz [illegible] yitirecektir. Çünkü hiçbir işçi sendikası 30-40 bin işçinin grevini uzun süre sürdürecek mali güce sahip değildir. Bu durumda en geç bir ay sonra greve çıkan işçilere grev ödeneği verilemeyecek, sendikanın kasası bir hamlede [illegible] demektir.

Zaten ücret alırken yaşanmaz halde olan bu işsizlik ve pahalılık [illegible] bir de ücret alamayınca durum büsbütün kötüleşecek ve grevler dağılacaktır.

İşverenler ise milyarları geçen grev ve lokavt fonundan yararlanarak grevlere karşı dayanabilecek ve sonunda galip gelecektir.

Parababalarının hesapları budur. Paralarıyla, televizyonlarıyla, basınıyla, yalanı-dolanıyla işçi sınıfımıza saldıracaklar aç kalıp dayanamayacağımızı [illegible] teslim olmamızı öğütleyeceklerdir.

Parababaları akıllarınca verdikleri [illegible] ve zamanını da kendileri seçmişlerdir. Şimdi işçi sınıfımızı o noktaya çekmeye çalışmaktadırlar.

Yer, MESS ve T. Maden-İş'tir. Maden-İş DİSK'in en güçlü sendikalarından biri, MESS ise TİSK'in en güçlü ve saldırgan örgütüdür. Zaman ise; referandum hakkımızın olmadığı, Anayasa'ya rağmen lokavtın yasal olduğu, sempati grevi, dayanışma grevi, genel grevin yasak, birlik ve beraberliğimizin büyük ölçüde sağlanmamış olduğu içinde bulunduğumuz şu günlerdir.

İŞÇİ SINIFIMIZ BU OYUNA GELMEYECEKTİR

Bu saldırı ayrım yapmaksızın tüm emekçileredir. Bugün T. Maden-İş Sendikasını grup sözleşmesine zorlayan MESS eğer bunu başarır, [illegible] seyredersek, T. Maden-İş üyesi işçi kardeşlerimizi yalnız bırakırsak elbette işçi sendikasının parası bitecek, parababalarının parası bitmeyecektir. Bizim ödediğimiz vergileri bile bizlere karşı kullanacaklardır.

T. Maden-İş üyesi işçi kardeşlerimizi yalnız bırakırsak üzerlerindeki baskı ve zulüm artacak, parababaları [illegible] şartlarını kabule zorlayacaklardır.

O zaman, yarın aynı şey bizim de başımıza gelecektir. DİSK üyesi veya TÜRK-İŞ üyesi olmamız, sendikalı veya sendikasız olmamız, memur, esnaf veya küçük üretici olmamız farketmeyecek, işçi sınıfının en örgütlü kesimini sindiren parababaları tüm ezilenlere, tüm emekçilere baskısını ve zulmünü arttıracaktır.

Bu saldırısında karşısında yalnızca T. Maden-İş sendikasını ve üyelerini gören parababaları karşılarında tüm işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı görmelidirler.

Çünkü

SALDIRAN YALNIZ MESS DEĞİL TÜM PARABABALARIDIR.

İşte birkaç MESS üyesi işyerleri ve hissedarları:

Otosan otomobil fabrikası A.Ş. [illegible] Koç Holding ve Ford Motor Company.

Tofaş Türk Otomobil Fab. A.Ş. hissedarları, Merkezi İtalya'da [illegible] International oHlding Fiat, Makina ve Kimya Endüstrisi Kurumu (MKEK), Koç Holding ve Türkiye İş Bankası.

Oyak-Renault Fab. A.Ş.'nin hissedarları ise, Ordu Yardımlaşma Kurumu, Yapı ve Kredi Bankası ve merkezi Fransa'da bulunan Regie Nationale Des Usines Renault'dur.

Bu bir kaç örnekten görülebileceği gibi, MESS demek, tekelci yerli ve yabancı sermaye demektir, Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT)ler demektir. Ordu Yardımlaşma Kurumu gibi kuruluşlar, bankalar demektir. Örneğin bir kamu iktisadi teşekkülü olan MKEK, MESS'e yılda 600 bin Türk lirası aidat ödemektedir [illegible] ulaşmaktadır.

[illegible] KİT'lerin aidatları ise milyarla[illegible]

Bu işveren sendikalarının dev[illegible]

İŞSİZLİĞİ PAHALILIĞI SEÇİM YOKEDEBİLECEK Mİ?

Bir avuç yerli ve yabancı parababasının çıkmazlarının derinleştiği şu günlerde seçimlere gidiliyor. Gerek tek parti döneminde olsun, gerekse 25 yılı aşkın Demokratçılık oyununda olsun seçimlerin sonucu hep aynı. Dalavere m avere halk Mehmet nöbete olmuştur.

— Her bin yurttaşımızdan 99'unun uykusunu kaçıran İŞSİZLİK KORKUSU alabildiğine artmıştır. 3,5 milyon işsizimiz iş arar dururken, el kapılarında iş bulmak zorunda bırakılan 1,7 milyon işçimiz de işinden olma tehdidi ile karşı karşıya. Bu işsizler kervanına, toprağından edilen köylülerimiz ve iflas ettirilen esnafımız da eklenince açık işsizlerimizin sayısı 6 milyona varıyor.

— Bir avuç sömürgen azınlığın dışında tüm halkımızın baş belası PAHALILIK KABUSU başını almış gidiyor. Çalışan yığınların gelirleri yerinde sayarken, fiatlar son 25 yılda bin kat artmış. Sadece 1976 yılında temel ihtiyaç maddelerinin fiatlarındaki artış yüzde 50'nin üstündedir. 1923'ten bu yana, ortalama her sene yüzde 35 oranında paramızın değerinin düşürülmesi de pahalılığı azıttırıyor ve çalışanlarımız yoksulluk içinde kıvrandırılıyor. İşsizlik pahalılığı, pahalılık çalışanların hayat seviyelerinin düşüklüğünü beraberinde getirmiş ve parababalarının seçimlerdeki tüm «...cağız» «cağız»larına rağmen bunlara çare bulunamamıştır.

— Dış borçlanmalar Cumhuriyet tarihinin en üst düzeyine ulaşmış ve Türkiye resmen yabancı parababalarının ipoteği altına sokulmuştur. Yerli kaynaklarla işçileri, köylüleri, aydınları ve esnafları sömürmek yetmemiş olacak ki, vergi iadeleri, rüşvetler ve yolsuzluklar için MC, her vatandaşımızı yaklaşık 5 bin liralık borç altına sokmuştur.

Hazine «tamtakır-kuru bakır» olmuş ve elçilik memurları maaşlarını alamaz bir duruma gelmiştir.

Ulusal gelirden yüzde 68 pay alan bir avuç parababası vergilerin yüzde 20'sini veriyor ve senede 65 milyar lira vergi kaçırıyorlar. Vergilerin yüzde 80'ini veren çalışanlarımız ise açlık ve yokluk içinde.

Günahlarını halka nasıl yükletirim hesabı ile kıvranan sanayiciler, Büyük tüccarlar, [illegible] bankacılar ne yapmak istiyorlar? Dinliyelim: «Türkiye geri kalmış bir ülkedir. Sosyo-ekonomik yapısı.. özgürlükler histerisi ile çalkalanmasına tahammül etmeyecektir... Türkiye bu yapısı ile demokrasi uygulayan tek ülkedir... otoriter bir icranın lüzumuna inanıyorum.» (Cumhuriyet 17.4.1977) Yani Ertuğrul Soysal faşizm istiyorum diyemeyince «otoriter» bir icra istiyor. Parababaları artık, «millî irade» dedikleri, aslında «millî aldatış» olan seçim oyunlarıyla halkı kandıramayacaklarını anlamışlardır ve demokrasicilik oyunlarıyla vurgunlarının, çapullarının günahını halka yükleyemeyeceklerinin farkındalar. Halk iş bezirgân partilerin ağlarından kurtulmak isterken CHP'ye sarılmış ve CHP'yi «umut» olarak görüyor. CHP, programıyla ve bu yapısıyla halkı kurtarabilecek mi? Elbette hayır. Ancak CHP'nin MC partilerini yenmesini sağlamak bütün halktan yana güçlerin çıkarı gereğidir.

CHP'nin ilerisindeki güçlerin ittifakı ile CHP'nin oluşturacağı seçim bloku istenen ve olması gereken idi. Devrimci güçlerin dağınıklığı ve CHP'nin olumsuzluğu bunu engelledi. Ancak işçi sınıfının yoğun olduğu ve devrimcilerin milletvekili çıkarılabileceği İstanbul'da TİP'i desteklemek gerekir. Parlementoda sosyalistlerin bulunması çalışanlarımız açısından bir kazanç olacaktır.

«Milli irade»yi «Milli aldatış» olmaktan çıkarmanın önümüzdeki kısa vadeli adımı bu ise, ileriki adımı halktan yana tüm güçlerin ve kişilerin halkı teşkilatlamak için, birlik ve dayanışmasını sağlamak olmalıdır.

uyanış

Senelerdir Bizde Seçim Nasıl Oluyor?

Biçimsel demokrasimizin adetidir. Millet 4 senede bir sandık başına gider. Memleketi yönetecek «vekil»lerini seçer.

Seçim dönemine yaklaştık mı ortalık birden hareretlenir. Bezirgan partilerinin vaadlerinin, palavralarının yarattığı duman perdesinden gözgözü görmez olur. Yüzbin tank, top, uçak yapan fabrikaları kuracak, ülkede işsizliğin-fukaralığın kökünü kazıyacak, memleketimizi «çağdaş Avrupa memleketleri seviyesine» getirecek «mehdi»ler boy gösterir. Seçimler olur, yıllar geçer değişen bir şey olmaz. Eski tas eski hamam, yalnız hamamın bazı tellakları değişmiş, yerine yeni tellâklar gelmiştir, okadar. 35-40 milyon insanımız yine Finans-Kapitalin bezirgan partilerine oy deveni yapılmıştır. Böylelikle yerli yabancı parababaları sömürü ve vurgunlarını sağlarlar, hadsiz hesapsız talanlarını gözlerden ırak tutmanın yolunu bulurlar.

SEÇİMLERDE «MİLLİ İRADE» NASIL TECELLİ EDER?

Bütün bezirgân partiler «milli irade» sözcüğünü hiç dillerinden düşürmezler. «Milli irade» sayesinde meclise bir yol kapağı atmış mıydı da meydan kendilerinin olmuştur.

Üç dakikada maaşına 5 bin lira zam yaparsın, yeğenlerine bisikletle hayali mobilya taşıtırsın, rüşvetin, iltimasın vurgunculuğun bini birpara. Bunlar nedir diye soran mı oldu? Ben milletin «iradesini» temsil ediyorum, yoksa sen millete karşı mı geliyorsun? Milli değil misin? diye yaveler dinler durursun. Halk işsizlik pahalılıktan kıvranıyormuş, umurunda mı «milli parti»lerimizin?

Nedir bu «büyülü filozof taşı» «millî irade»? Seçilen Milletvekillerinin millet dileği ile Meclise geldikleri söylenir. Seçimde millet iradesi nasıl gerçekleşir? Seçmenlerin, bir takım kağıtları karanlık hücrede zarfa koyup kapatarak sandığa atmaları, şu veya bu kişiyi veya Partiyi «diliome»leri milli iradeyi gerçekleştirmek sayılabilir mi? Elbette hayır. Her şeyden önce halkı kimi ne için seçtiğini dünya[illegible] kavraması gerekir. Bu da yetmez. Seçtiği insanları denetleyebilmesi gerekir.

Halbuki Türkiye'de seçmenlerin büyük çoğunluğu kimi, ne için seçtiğini bilmez. Seçtiği milletvekillerini görmez, tanımaz belki de duymaz. Hangi parti davullu zurnalı, bol ziyafetli toplantılar düzenliyorsa, işsiz güçsüz şakşakçıları toplayıp bağırtıyorsa, halkın canına okuyan keyif verici zehirli yalanları utanmazca en usta bir şekilde kıvırabiliyorsa, müslümen geçinip dini imanı kendine propoganda aracı yapıyorsa, oyların büyük çoğunluğu şimdiye kadar o partilerin sandığına akmıştır.

Seçilenlerin denetlenmesi ise, o büsbütün hayaldir. Milletvekili koltuğuna «bir oturan pir oturur.» Dört sene seçildiği köylerle ilişki kurması, onların dertlerini dinleyip çözüm getirmek için çalışması mı? Allah yazdıysa bozsun. Oralara adımını dahi atmaz. Ta ki dört sene geçip oy isteme zamanı gelinceye kadar.

MİLLETVEKİLİ ADAYI NASIL OLUNUR?

Milletvekili olmak isteyen «vatandaşlar», siyasi partilere müracaat eder. Bunlara aday adayı adı verilmiştir. Partili delegeler, bu aday adayları arasından ön seçim yoluy'e partilerinin göstereceği milletvekili adaylarını seçer. Partilerin merkez yönetim kurulları da milletvekili adayı tesbit edebilir.

«CHP'den ön seçime katılacak aday adayları zorunlu olarak 7500 TL, AP'liler 10 bin TL, MSP'liler [illegible] TL vermektedirler. CHP'li üyeler milletvekili seçildikleri takdirde, partilerine 15 bin TL teberrude bulunacaklarını taahhüt etmişler.» (Günaydın 21 Nisan 1977)

Yine aynı gazetede şunlar yazılıyor: «Çeşitli partilere mensup aday adayları, önseçim masrafı olarak 1973'de 50 bin, 1969 seçimlerinde 25 bin dolayında para harcandığını belirttiler. AP ve CHP adayları bu defa ortalama 100 bin lira masraf yaparken, MSP adayları 250 bin TL harcamak zorunda kalıyor.»

ANTİDEMOKRATİK BASKILAR MÜCADELEMİZİ DURDURAMAYACAKTIR!

Balıkesir'de parababalarının kiralık katilleri faşist beslemeler tarafından öldürülen devrimci arkadaşımızı anmamız, Susurluk'ta egemen güçlerin düzen bekçilerince «kanun manun dinlemeyiz» denerek engellenmeye çalışıldı. Sökmedi. Halk tarafından, halk için, halkla beraber örgütlenmiş gücümüz karşısında bozuldular.

1 Mayıs için afişleme çalışmamızı da 10 üyemizi kanunsuz olarak, gece yarısından ertesi akşama kadar karakolda bekleterek engellemeye çalışmışlardı. Yasal eylemimiz, alındı belgesi göstermemize rağmen engelleniyordu.

Gelenekleştirilen yasa tanımazlığa, cinayet ve katliamlara, pahalılığa işsizliğe, sömürü ve zulme örgütlenerek karşı koyabileceğimizi hergün daha da durum bilincimize çıkarıyoruz.

Yaşasın 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI!

Devrimci selamlar

PİM Susurluk Şubesi Üyeleri

PİM GENEL BAŞKANI ABİDİN ÖGE'NİN ECEVİT'E ÇEKTİĞİ TELGRAFA GELEN CEVAP

Sayın Abidin Öge,

Son günlerde karşılaştığımız olaylar üzerine gösterdiğiniz ilgiyle ve belirttiğiniz duygularla bana güç kattınız. Teşekkür ederim.

Türkiye'de demokrasinin bütün engeller ve tertipler aşılarak yaşatılacağına güveniyorum.

Mutluluklar ve esenlikler dileğiyle saygılar sunarım.

Bülent Ecevit
Cumhuriyet Halk Partisi
Genel Başkanı

HALK DERSLERİ

-II-

Dedenin Dedikleri

Onun için, «Neyiz!» dememeli, «Ne olacağız» demeli, sözü buraya gelir. Neyiz? Bugün köylüyüz, esnafız, ne olacağız? Yarın içimizden bencik düşenlerimiz işçi olacağız. Onu hiç unutmayalım. Dünyanın dönülmez gidişi bu. Uzak yakın, yeryüzünün her ülkesinde, başka her sınıf insan azalıyor, işçileşiyor, işçi sınıfı artıyor.

Bizde de başka türlüsü olamazdı.

Madem iş olacağına varıyor. Madem herkes, istese de istemese de işçi olur. Öğrenmekten korkmıyalım. Bu işin, işçileşmenin ne olduğunu araştıralım. Bunu artık düşünmemizin zamanı gelmiş, geçiyordur. Hepimiz, alınteri ile, namusu ile çalışanlarız. Başımıza yenilenler, pişmiş tavuğun başına gelmiyor.

Çiğ idik pişdik, pişmişiz. Elhamdülillah diyeceğiz. Ama bizimle en çok pişen, iki kavrulmuşa dönen, yananlarımız; Esnaf iken bu işe bakıveriniz işçileşivermişler.

Biz onu, aralımızdan gitti, yok mu oldu ne? bilirken, bir de bakıyoruz yananlarımız hiç de yok olmamışlar. Köyden, kasabadan fabrikalı şehirlere gitmişler. Yeni bir insan: İşçi olmuşlar. Kırılmışdan Amele dediklerimiz var ya... Onlara dönmüşler.

Ne olmuşlar? İşçi olmuşlar. Yandı, kül oldu, külü havaya savruldu sandıklarımıza bakıveriniz: Hepsi dipdiri İşçi olmuş. İşçi ne? Şıkır şıkır kör olmuşlar sanki.

Kimi kasabada, kimi İlde, kırda, kentte: Adana'da, İzmir'de, Ankara'da, Zonguldak'ta, Eskişehir'de, İstanbul'da... kimi Almanya gavurunda, Frengi, Belçika'nın, İsveç'in, Avustralya'nın... Yirmi yedi buçuk dünyalık yabanında rızık aramaya gitmiş.

Hepsi bizim uşak. Dünkü Esnaf, Köylü. Küçük tarlayı, dükkanı bırakıp gitmiş. Başkasının büyük tarlalarında, işyerlerinde iş arıyor. Çalışan, iş çıkaran, ekmek, otomobil, makina, radyo, kağıt... her cinsi mal yaratan insan kesiliyor.

GENÇLİK–SPOR VE 19 MAYIS

19 MAYIS GENÇLİK ve SPOR BAYRAMI
COPLANAN, KURŞUNLARDAN KURTULMA
SPORU YAPAN GENÇLİĞİN BAYRAMI

19 Mayıs geçeli epey oldu ama bir iki noktaya değinelim dedik.

Memleketimizde uzun zamandan beri yıldırma ve korku havası estirilmeye çalışılıyor. Üstelik bu iş hesaplı kitaplı yapılıyor. Halkın toplu olarak bulunduğu veya bulunacağı yerlerde yıldırma bezdirme dolapları çevirmek de bu hesaba dahil. Çünkü örgütlü olmadın mı aralarda bu panik havası veba gibi yayılır.

Bu yıl 19 Mayıs hiç olmadığı kadar tenha geçti. Gösterileri televizyonlardan izleyenler dikkat etmişlerdir. Kameraman ikide bir boş tribünleri gösterip duruyordu. Hani kimilerinin «aklına halkın bu ilgisizliği sessiz bir karşı koyuş mu acaba,» diye sormak gelir. Yıllardır gerçeklerin gizlendiği, gösteriş ve orta okul sıralarından beri insana kof gelen millet-sakarya edebiyatının bol bol yapıldığı günler haline getirilen bu bayramlardan bıktı mı acaba düşüncesi gelebilir. Üstelik bu yılki «Gençlik ve Spor Bayramı» nın yapıldığı ortama bakın: 200'e yakın genç (250 + çünkü hergün artıyor) katledilmiş, yüzlercesi yaralanmış ve yaralanmakta. Üniversiteler faşist işgalleri altında öğretim yapılamıyor, liselerde ve ortaokullarda bozkurtlu eğitim, miting basmalar, kanunsuzluk kanun, rüşvet, devlet dairelerin de «bugün git yarın gel» li hizmet anlayışı, dibi görünen devlet hazinesi. Bütün bunlara rağmen bu ilgisizliğe gizli bir karşı durma gözüyle bakılamaz. Bunun için 19 Mayıs öncesindeki gazetelere bir göz gezdirmek gerek. 18 Mayıs 1977 tarihli Cumhuriyet gazetesinde:

«19 Mayıs gösterileri sırasında gençlik grupları arasında çıkması olası olaylara karşı Ankara valiliği sıkı önlemler" aldığını açıklamıştı.

Vali Yalçının açıklaması:

1 — Törenden önce şeref tribünü gibi bütün alan görevlilerce aranacaktır.

2 — Törene gelenler stadyum giriş kapılarında toplu halde gelenler ise yurt önleri ve güzergahlarda sıkı bir şekilde üst aramasına tabi tutulacaktır.

3 — grup halinde gelen seyirciler idare ve zabıtaca gösterilen yerlere oturtulacaktır.

4 — Stadyuma program dışı getirilebilecek hiç bir şeyin sokulmasına müsaade olunmayacaktır.

5 — Tören sırasında kanunsuz harekette bulunanlarla, bayramın niteliğine uymayan tezahürat yapanlar derhal dışarı çıkarılıp, haklarında kanuni işlem yapılacaktır.

6 — Tören alanında program süresince şişeli meşrubat satılması yasaklanmıştır.

7 — Görevliler suçluların kesinlikle tespiti için devamlı filim ve fotoğraf çekeceklerdir.

8 — Gerek tören alanı içinde ve gerekse alan dışındaki bütün kontrol ve tedbirler arttırılacak»

Bay valinin söylemek istediği gayet açık. Sakın ha bayrama gelmeyin. Gelirseniz başınıza gelecekler var! Halk sustalı maymuna çevrilmek isteniyor. Yukarıdaki maddeleri ele alırsak, özellikle o 5. maddeyi «Tören sırasında kanunsuz harekette bulunanlar» diye başlayanı. Nereye isterseniz oraya çekebilirsiniz bu maddeyi. Neden verilir böyle demeçler, olayların her yerdeki gerçek sorumluları kendileri iken vebali başkalarına ve özellikle de günah tekesi haline getirdikleri gençliğe atmak için 20 Mayıs 1977 tarihli Tercümanda 1 Mayısa buluyor kabahati. Sanki 1 Mayısı kanlara bulayan bir avuç parababası, CIA ve nifak sokucular değilmiş gibi. Hesapları açık: Toplu panik yaratmak istiyorlar. 1 Mayısla doruk noktasına vardırdılar. Daha sonra cenazelerde insanları yerlere yatırıp üstlerini aradılar. 6 Mayısta olay çıkacağı söylentilerini yaydılar. Daha sonra da 19 Mayısın kanlı geçeceği söylentileri. Geçen yıl İstanbul'da faşistlerin saldırısına uğramıştı gençler.

Neden yapılır bunlar? Bu «engerekler ve çıyanlar» halktan, onun toplu halde bulunduğu her durumdan korkar. Soğanın 12 lira oluşuyla, devlet dizginlerini elinde tutmak mücadelesi olan politikanın ilgisini yavaş yavaş kavrayan halk ya hesap sorarsa? Halk dediğin nasıl hesap sorar? Onlar bilmiyorlar mı bunu yani örgütlenerek hesap sorulacağını bilmiyorlar mı? Bu soğan neden 10 Lira? (12,5 lira çünkü hergün artıyor) Domatesin kilosu neden 20 lira? (24-27 lira) Gençleri siz nasıl öldürürmüşsünüz? Bu hazineyi nasıl soydunuz bakalım? Bizim mitinglerimize kimmiş o kurşun sıkan Hitler Türkeş bozuntuları? Diyebilmenin yegane yolunun halkın örgütlenmesi olduğunu bilmiyorlar mı. Örgütlenmek için biraraya geldiklerinde güçlerini anlayıverirlerse. Tekbaşlarına hiç bir şey bir araya geldiklerinde yüce dağları devirir, akan çayları çevirir olduklarını anlayıverirlerse? Tedbir olarak ne yapıyor bu bir avuç Amerikan patentli parababası, dedikodu, tezviratla yığın halindeki insanların örgütlü, bilinçli bir kuvvet olmasını engellemeye çalışır. Bu son yıldırma hareketlerinden yılmış mıdır halk. Hem evet, hem hayır.

Evet. Kendisini büsbütün yalnız ve örgütsüz hissedeceği böylesi bayramlara gelmiyor. Ne yapacağı belli mi olur faşist güruhun. Tedbirli olduğundan evinde oturuyor.

Hayır. Ecevit'in mitingleri kurşuna, saldırıya rağmen dolup taşıyor. Kadınlı çocuklu mitinglerde kurşunlara karşı kımıldamıyor halk. Bir de seni deneyelim Ecevit diyerekten mitinglere koşuyor. Bir gayeyle gidiyor oraya. Bu zulüm, bu talan bitsin istiyor. Bir çare arıyor halk. Halkımıza çaresin kapılarını açacağın gene kendisi olduğunu anlatması, gerekenlerimizin durumu ise ayrı bir yazı konusu. MC'ye karşı olduğu için gidiyor bu mitinglere. Gün geçtikçe de örgütlenmeye çalışıyor.

19 Mayıs diğer bazı şeyleri de düşündürdü bizlere. Gençliğin sağlığı ve spor faaliyetlerinin durumu. Nesini söyliyelim, gençliğin spor imkanları ve sağlığının hangi tehditler altında olduğunu anlamak için büyük şehirlerin kenar mahallelerinde, okullarında veya çalıştıkları atölyelerinin 5-6 sında dolaşmak kafidir. O evlerde yatıp kalkan, o iş yerlerinde çalışan gençlik, yeterince hava bile alamaz. Et yerine ekmekle beslenir. Sabahın seherinde kalkıp kardeşinin yatağının üstünden atlayıp dışardaki helaya gider. Birbiri üstündeki evler, yoldan ziyade balçık kuyusu sokaklarda mı «kültür fizik» yapsın? Yarım saatlik yemek molasını çok gören fabrikada mı spor yapsın? Spor dediğin «yap» demeyle yapılmaz ki. Bir bayat tarzının sonunda büyük çoğunluk için spor mümkün olabilir. Yoksa hep bir azınlığın elinde kalacaktır.

Üretimde iliklerine kadar terleyip, yorulan bu insanlar köylüyseler erken yatarlar, işçiyseler veya başka çalışan insanlardansa televizyondaki sportif faaliyetleri seyrederek «spor» yaparlar. (?)

Fırsat bulup okuyabilen gençlerimiz için de haftada 1 saat «Beden Eğitimi Dersleri» vardır. 7000 kişilik bir okulun 4-5 pinpon masası vardır. Spor 19 Mayıs gösterilerine hazırlanmaktan başka bir mana taşımaz. Kendini gösterenlere alkışlar vs. yolları azıcık açıktır. Velhasıl büyük öğrenci çoğunluğu sporu tribünlerde kendi okullarının basket veya valeybol takımlarına tezahüratla yaparlar. «Uğraşsınlar, alıkoyan var mı var?» denecek. Evet alıkoyan vardır efendim. Silah yapmaktan okul yapmaya fırsat bulamadıkları için bütün okullar çift tedrisatlıdır. Ne zaman vakit ve yer bulup oynayacaksın. Öğle yemeğini zor yiyip yetişiyor çocuklar okula. Top oynamaya bile mahallede yerleri yok. Mahalleli çocuklardan şikayetçi, çocuklar büyüklerden. Hani oyun bahçeleri? Nerede ip atlayacaksın. Genç-çocuk insanı okulun bahçesine çıkarmadığın günler, susta durdurtacaktır. Dibek taşı gibi otur oturduğun yerde. Koşana ceza vereceksin. Analar babalar işteyken sokağın sporuna bırakılmış çocuklar, gençler. Hoş ona işte bile olmasa 15 yaşındaki çocuğu nerede spor yapacak! Yaşasın sokak sporu. O sokaklar ki çamuru, izmariti, lağım suları vızır vızır geçen vasıtalarıyla tam bir spor sahasıdır doğrusu.

Ama bizim çocuklarımız spor tesisatsız sokaklarda, genç yaşta gayri sıhhi atölyelerde, fabrikalarda; okullarda kurşunlu coplu panzerli eğitimden geçerek bu bir avuç haramzade parababasından hesap soracak. Kendi kardeşleriyle birlik ruhunu her gün bileyip sendikasında, derneğinde, partisinde örgütlenecek, yarının evlatlarının sağlığı için, hiç bir tedirginliğin ve güvensizliğin gezinemiyeceği, gerçeklerin dile getirilip birlikte sevinilen kendi bayramlarına koşacak.

— Yaşasın onca imha girişimlerine karşı duran, yürek ve kafa sağlığını korumaya, yanlışı eleştirmeye doğruyu yakalamaya çalışan gençlik.

— Yaşasın iş imkanı bulamayıp can güvenliği ile okulunda okuyamayan, türlü baskılarla hayatiyeti söndürülemeyen dirayetli gençlik.

— Yaşasın halkın işsizlik ve pahalılık cehenneminde yandığını her geçen gün farkeden ve ona karınca kaderince çare bulmaya çalışan gençlik.

— Yaşasın işçi sınıfının ve emekçilerin davasına hizmet eden gençlik

RESİMLERLE İŞÇİ SINIFI TARİHİ

BALYA MADEN GREVİ

Balıkesir'in Balya ilçesinin Karaaydın Maden işçileri, 5 Ekim 1908 yılında Greve başladılar. Alman ve Fransız mühendislerini madenden kovaladılar.

Grevciler, bugün grev gözcüsü diye isimlendirdiğimiz görevli bazı arkadaşlarını, maden ocaklarının başına diktiler. İçeriye hiç kimseyi sokmadılar. Şirket müdürü Rally'yi de, ücretlerini arttırması için sıkıştırmaya başladılar.

Madenle ilgili olan bazı nüfuslu kişiler Sadrazam Kamil paşaya baş vurdular. Ona tesir ettiler. O da Dahiliye Nazırı Hakkı Bey'i görevlendirdi. Hakkı Bey Balıkesir Mutasarrıfı Mehmet Ali Bey'i makamına çağırttı. "Derhal Balya'ya giderek grevi bastırınız." emrini verdi.

YAŞASIN DEVRİMCİ GÜÇLER CEPHESİ

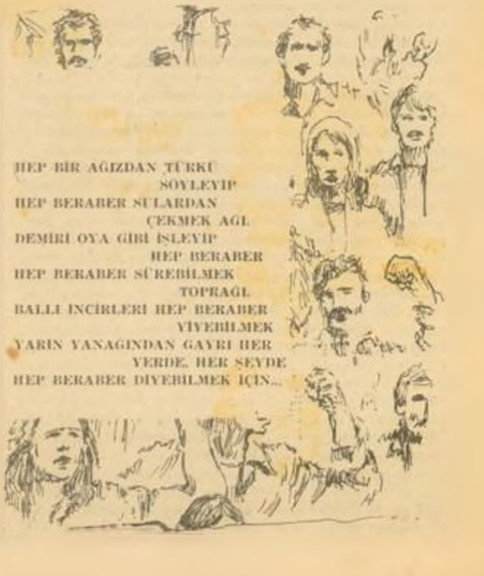

İPSD İZMİR KONGRESİ

MART-1971

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Acılı işçi kardeşlerim.

İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği'nin kongresinde, hiçbirinize benim kalkıp, İşsizliğin ve Pahalılığın ne olduğunu anlatmama yer yoktur. Bunu her işçi, köylü, her esnaf, her aydın vatandaşımız, her gün, her saat iliklerine, kemiklerine dek acıyla duyar gelir.

Ancak, bu derneğin İşsizlik ve Pahalılıkla savaşı bu kadar yaygın bir kavga iken, onun küçümsenişi anlamına gelen, kimi kitaptan öğrenilmiş lâkırdılarla karşılanışı var. Yani, deniyor ki: Şimdi, dünya artık kan gövdeyi götürmüş bir durum takınıyor. Siz de Pahalılık gibi, İşsizlik gibi, ufak tefek meselelerle savaşa kalkmışsınız. Bu tarz da bir küçümseme var. Yani, İşsizlikle ve Pahalılıkla savaş sanki en ufak meseleymiş gibi öne sürülüyor. Bununla, belki birçok arkadaşlarımızın kardeşlerimizin bu savaşta gereği kadar enerjik davranmalarını köstekleme(k) istiyorlar.

Hakikatte, 100 kişimizde 99 kişimizi her gün, her saat ezen açık İşsizlik, yahut gizli kapaklı İşsizlik ve onun yanında azgın Pahalılık nasıl küçük bir iş olur? Bin de 999 insanımızı ezen böyle bir âfet, böyle bir illet, nasıl olur da bütün milletimizin, bütün yurttaşlarımızın her günkü en birinci baş belâsı sayılmaz? Ve ona göre, ona karşı savaşa çıkmak, nasıl olur da bütün vatandaşlarımızın elbirliğiyle girişmeleri gereken en muazzam, en ulu, en kutsal savaş olmaz?

Bunu, ne yazık ki, bazı kitap bülbüllerimiz —kendileri belki de ekmek elden, su gölden geçiniyorlarsa; evlerinde ekmek bekleyen, su bekliyen çocukları yoksa,— kolayca: İşsizlik te neymiş. Pahalılık ta neymiş? gibi, küçümseyebilirler.

Ama, burada, salonun çoğunluğunu işçi kardeşlerimin teşkil ettiği bir ortamdayız. Burada hiç kimse, İşsizliğin ve Pahalılığın ne dehşetli bir âfet olduğunu bilmiyenimiz yoktur. Çünkü içimizde hazıryeyici yoktur.

İşsizlik nedir? Pahalılık nedir? Bunun hakkında her zaman konuşuyoruz, yazıp çizmiye çalışıyoruz. Burada da birkaç kelimeyle bunu açıklamak yerinde olacak.

Biliyoruz, Pahalılık: İşsizliğin sonucudur. Günde 100 bin lira kazanan bir insan, kendi işinde: ekmeğin 1 lira olması, yahut 100 lira olması arasında hiç bir fark göremiyebilir. Ama, günde 20 lira, 10 lira kazanan bir işçi için, ekmeğin 80 kuruştan 90 kuruşa çıkması: evde bir dilim ekmeğin eksilmesi, bir çocuğun aç kalması demektir.

Bu bakımdan asıl felâket, işsiz kaldığı zaman bir işçi, köylü, aydın vatandaşımız, bir bardak su bile ona pahalı gelir. Ama işinde gücünde, iyi kötü bir kazancı yerindeyse o vatandaşımızın, tabii o zaman Pahalılık da onu o kadar sarsmaz.

Şu halde, asıl problem bugün: Pahalılık değil, İşsizliktir başta gelen, işsiz bir millet haline getirilmişizdir. Bu nasıl ve niçin olmuştur? Onu ben size, yaşlı bir arkadaşınız olarak, anlatmak istiyorum ki, içyüzünü öğrendiğiniz bu İşsizliğe karşı, dolayısıyle Pahalılığa karşı savaşımızda, hangi devleri yenmek gerektiği gözümüz önünde daha iyi belirsin.

Biliyoruz, —köyden gelmemiş arkadaşlarımız çok azdır— orta bir köylü hayatı için İşsizlik denilen şey yoktur. Pahalılık, kendiliğinden yoktur. Köy ailesinin reisi kimse, meselâ tarlamızın şurasına şu kadar buğday ekeceğiz, der; şurasına şu kadar başka şey. Yahut şu hayvanları besliyeceğiz. Böyle bir plân yapar. Ve ailece o işe girişirler. Hiç kimse işsiz kalmaz. Kadınsa, kadına: Sen, evin tahılından yapılmış unla ekmek yapacaksın. Koyundan aldığımız yünü, eğirip iplik, ondan da dokuma yapacaksın. Ve ilh.

Binaenaleyh, orta bir köylü. Ama bu köylü bizim artık Türkiye'de de silinmek üzere. Gerçek te böyledir köylü hayatı için. Bir yandan alınteri ile ekmeğini çıkaran, kazanan insan için İşsizlik diye bir şey yoktur. Evin bütün aile öyeleri: kadını, çoluğu, çocuğuyla bütün insanları, kendi işlerine giderler, çalışırlar ve orada ekmeklerini çıkarırlar. Bu ekmeğin ucuz mu, pahalı mı olduğunu akıllarına bile getirmezler. Onlar için, demek, ne İşsizlik vardır ne de Pahalılık.

O yüzden, biliyorsunuz, köylümüz (dünya ölçüsünde birçok köylü aileleri için olduğu gibi) çok misafirsever sayılır. Yani, onun için, yarattığı değerlerden: ekmekten, giysiden, yeyip içecekten hiç birisi pahalı veya ucuz kavramına girmez. Ürünüdür. Ortadadır. Kendisi yediği kadar yer. Misafirine de ondan biraz verebilir. Ve bunu hiç yadırgamaz. Yani, orta ideal köylülüğün bu fazileti de, İşsizlik ve Pahalılık denilen şeyi bilmemesinden ileri gelir.

İnsanlar, bundan birkaç yüz yıl, yahut daha evvel, daha sonra için, bu kadar basit bir hayat yaşarlardı. Buna **tabii ekonomi** diyorlar, yahut **kapalı ekonomi** diyorlar. İnsanlarımızın bizim de başka ülkelerin de, yüzlerce yıl önce bütün çalışma alanları böyle kapalı ekonomi içinde ürün yapmak, ve böylece İşsizlik ve Pahalılığı bilmemek biçimindeydi.

Peki, nasıl oldu da, insanlığın içine hangi kurt girdi de, kemire kemire bir de baktık ki, bugünkü durum ortaya çıktı?

Bunu kısa, yakın, bizim tarihimizde olduğu gibi, hepimizin günlük deneylerinde de her gün görmüşüzdür. Bunun izahı, açıklaması, her gün bin bir örnekle ortadadır. Ben onun uzun tarihçil gelişimini burada açıklamayı, fazla vurmak olur sizi diye yapmıyacağım. Yalnız bir söz, bir tanımı vardır, biliyorsunuz. İşçi arkadaşlarımızın her gün savaştıkları canavar: **İşveren** dediğimiz insan tipinin, **İşverenler sınıfı**'nın toplumda sahneye çıkmasıyla birlikte, bir de bakarız ki, ortada yavaş yavaş İşsizlik başlar. Ve tabii, her İşsizlik her keseyi boşalttığı için, işsiz kalan insanlarımız her şeyi pahalı görmek durumuna düşerler.

Demek ki, bir ülkede İşsizlik ve Pahalılık, zannettiğimiz gibi bir semavi, yani gökten inen bir âfet yahut herhangi bir politikacının gelişigüzel arzusu yahut yanlışı konusu değildir. Her ülkede, kurulu düzen adını alan **Kapitalist** düzeninin, İşveren düzeninin en kaçınılmaz, en birinci zehirli sonucudur, zehirli meyvasıdır.

Yani, bize çok basit, bayağı bir olaymış gibi görünen İşsizlik ve Pahalılık, gerçekte **İşveren** sınıfının kurduğu soygun ve çapul düzeninin önüne geçilmez bir hastalığıdır. O düzen ortada durdukça, falan beyefendinin iktidarda olması yahut düşmesi, filân tedbirin alınmış olup olmaması. Ne İşsizliği kaldırır, ne de Pahalılığı.

Kapitalistin bu açmaza insanlığı ve bu arada Türkiyemizi düşürdüğünün nedenini: hepiniz gene örnekleriyle bilirsiniz. Bildiğiniz gibi, iflâs etmiş esnafları, iflâs etmiş köylüleri, yani geçinemez toprağından geçimi sağlıyamaz yahut toprağını **Tefeci-Bezirgâna** kaptırmış, topraksız kalmış olması yüzünden şehirlere akın eden, işsiz kalmış yığınla vatandaşları kapitalistin bir çatı altında toplayıp, onların arasında bir işbölümü yapıp: Hadi bakalım, siz şimdi işçi oldunuz, diyerek sömürmeye başlamasıyla ortaya çıkar.

Peki, iş vermiyor mu kapitalist? Böylece işsiz kalan köylülere işsiz kalan esnaflara, işsiz kalan aydınlara iyi kötü bir çatı açıyor onun altında bir ekmek kapısı gösteriyor. Tamam, gösteriyor ama: bunun altında yatan şöyle bir sonuç kendiliğinden çıkıyor.

Kapitalist, oraya topladığı işsiz köylü, esnaf, aydın ve ilh. bütün toplum döküntülerine, işsiz kalmış insanlara ekmek vereyim diye açmadı orasını. Daha yüksek verimli bir iş yaparım da ordan daha üstün bir **Kâr** ederim. Budur onun gönlünde yatan. Yani işçileri, işsiz kalmış vatandaşları düşünerek, onlara ekmek çıksın diye değil. Kendisine vağlı kârlar çıksın diye; han, apartman kurup, fabrika bir çatı iken, onu göğe tırmanmış bir apartman biçiminde büyük fabrika haline getiririm, diye girişir bu işe.

Şimdi, bu iş te böyle gelişti mi, ne olur? Her gün teknik gelişir. Yani, eskiden esnaf bir küçük çekiçle, köylü bir karasaban ve bir pasalı orakla bütün işini görürdü. Sanayileşme başladı mı, kapitalist üretim dediğimiz gelişim yürümeye başladı mı, orada ister istemez âletler daha mükemmelleşmeye başlar, işbölümüne göre daha mükemmel çeşitlere girer.

Devamı gelecek sayıda

Seçimler bizde...

baştafı 1. sayfada

Demek aday adaylarının masrafları partilerine ödedikleri parayla kalmıyor. Onun yanında ek masrafları da var. Bu masrafları niye yaparlar? Milletvekili aday listelerine girebilmek, ön sıralara yerleşebilmek amacıyla. Ön sıralara nasıl yerleşirler? 21 Nisan tarihli Günaydın gazetesini okumaya devam ediyoruz.

«Seçim havasına giren Ankara'da bazı lokantacılar birbirleriyle rekabete girişerek vitrinlerine 'ziyafet verecek adaylara tenzilât yapılır, diye yazılar astılar.» Kebapçı Ruşen «En büyük tenzilatı ben yapıyorum. Çünkü adayların neler çektiklerini iyi bilirim. Bu masrafın altından zor kalkılır» dedi.

«Milletvekili aday adaylarının işleri çok zor. Bir çoğu 'Para dayanmaz buna birader. Propaganda için broşür bastırmak, delegelerin gözüne hoş görünmek için ziyafetler çekmek, onları gezdirmek gerekiyor.

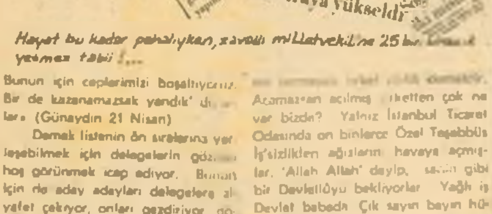

Hayat bu kadar pahalıyken, zavallı milletvekiline 25 bin lira az yetmez tabii !...

Bunun için ceplerimizi boşaltıyoruz. Bir de kazanamazsak yandık' diyorlar.» (Günaydın 21 Nisan)

Demek listenin ön sıralarına yerleşebilmek için delegelerin gözüne hoş görünmek icap ediyor. Bunun için de aday adayları delegelere ziyafet çekiyor, onları gezdiriyor, gönüllerini hoş ediyor. O zaman da delegeler, bu adam «milletimizi en iyi temsil edecek adamdır» diyerek oyunu öne veriyor.

Yüzbinler harcayıp, delegelerin midesini doldurup, sırtını sıvazlıyarak milletvekili olmaya çalışan aday adayları «Bir de kazanamazsak yandık» diyorlarmış. Bu aynı zamanda «kazanırsak yaşadık» anlamına gelir.

«KAZ GELECEK YERDEN TAVUK ESİRGENİR Mİ?»

Milletvekili adaylarımız hal kesesinden yüzbinler harcamışsa şimdi kürsülerinden bol keseden palavralar atması boşuna değildir. Atalarımız «Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez» demişler. Seçildikleri zaman harcadıklarını kat kat çıkarırlar. Bunun türlü çeşitli yolları vardır. Yalnız biraz arsız-yüzsüz ve dolandırıcı olmak gerekiyor.

«Geç Büyük Millet Meclisinin başına. Bırak şu, hanedan gelirinin yirmi otuz katı olan mebus maaşını bir yana. Herkesin ikiyüzelli lirayla cehenneme memur yazılmak için dilekçe donattığı ülkede 25-30 bin lira Milletvekili aylığı da para mı? Milyarlık Devletçiliğimiz avucunun içinde. Hemen bir şirket kur. Sermaye mi gerek. Gözünü aç yeter: değme sermayeli şirket olur demektir. Açamazsan açılmış şirketten çok ne var bizde? Yalnız İstanbul Ticaret Odasında on binlerce Özel Teşebbüs İş'sizlikten ağızlarını havaya açmışlar. 'Allah Allah' deyip, senin gibi bir Devletlûyu bekliyorlar. Yağlı iş Devlet babada. Çık sayın bayın huzuruna, Morrison Firmasının sözcüsü gibi konuş: 'Özel sermayesiz millet, Allahsız millettir' de. Paşanın sağladığı 'Huzur' kendiliğinden ayağına gelir. Daha koç yiğitten 'Batıcı' değil misin? Utal kimse görmeden elini, uluslararası milyarlık şirketlere, kendini o saat, Paris'de, Polonya'da, Londra'da, Newyork'da sözü geçen 'Vatan sever büyük Lider' bulursun»

Uyan Mehmedim, Uyan!
Başbakan Trilyonlardan söz ediyor.
Sen hala uyuyorsun. Kalk da, sen de alış "TI-RİL-YON" demeye...

Tİ-RİL-YON

Demirel «Trilyonları telafuz etmeye alışmalıyız» dedi (Basın)

Fakirin birinin «Zengin olursam soğanın cücüğünü yiyeceğim» dediği gibi, halkımızın istediği de, milyarlar, trilyarlar değil, yalnızca insanlık onuruna yaraşır bir yaşam. İşte halkımıza bunu vaadedemiyen, ama de inandırıcılığını yitirmiş olan Demirel, TV ekranlarında gerdan kıra kıra parababalarına sesleniyor: «Trilyonları telafuz etmeye alışmalıyız».

Çünkü artık Demirel'in sözcülüğünü yaptığı parababalarına milyonlar, milyarlar az geliyor. Çünkü bir avuç parababası halkımızın yoksulluğu pahasına ceplerine indirecekleri trilyonların kokusunu şimdiden almak istiyorlar.

Öyle ya Milyon da nedir? Bu gün son model bir mercedes arabanın fiatı bile 1 milyon 200 bin lira. Milyonluk arabalarda gezen birinin kazancı milyonlarla ölçülsün olacak iş mi! Milyonlar dönemi 1950'lerde idi. Menderes o zamanlar «Her mahallede bir milyoner yaratacağız» diyordu.

O günden bu yana paramızın değeri 14 kez düşürülüp yerin dibine batırılınca milyonerliğin de kıymeti kalmadı artık. Bu yüzden haklı Demirel. Suyun başına geçip yurdumuzu bir işsizlik ve pahalılık cehennemine çevirenlere, kan ve zulümle sömürülerini sürdürenlere milyonlardan bahsetmek, onları elma şekeriyle kandırmaya çalışmaktan farksız olur elbet.

Örneğin birkaç hafta önce döviz kaçakçısı diye tutuklu bulunduğu Ankara hapishanesinden «100 bin liracık» kefalet karşılığı salınan Lockheed Uçak Şirketi Komisyoncusu Nezih Dural. Bu adam 1976 yılı kazançları karşılığında tam 41 milyon 377 bin 831 lira vergi ödeyecek. Bu parababasının yıllık kazancını (düşünebilirseniz) bir düşünün.

Şimdi Demirel kalkıpta bu (işbilen) işadamına milyonlardan bahsetse olur mu?

Asgari ücretin brut 1800 lira olduğu yurdumuzda, parababaları milyonlarla, milyarlarla avunmuyorlar artık. Sınıflar arasındaki uçurum böylesine derin. Parababalarına elma şekerini bile gösteremiyenler halkımıza elma şekerinin sapını kolayca gösterebiliyorlar. Halkımızın örgütsüzlüğünden mi cesaret alıyorlar dersiniz?

İşçi sınıfının örgütlü...

baştarafı 1. sayfada

Otosan otomobil fabrikası A.Ş. nin hissedarları Koç Holding ve Ford Motor Company.

Tofaş Türk Otomobil Fab. A.Ş. nin hissedarları, Merkezi İtalya'da bulunan International oHlding Fiat, Makina ve Kimya Endüstrisi Kurumu (MKEK), Koç Holding ve Türkiye İş Bankası.

Oyak-Renault Fab. A.Ş.'nin hissedarları ise, Ordu Yardımlaşma Kurumu, Yapı ve Kredi Bankası ve merkezi Fransa'da bulunan Regie Nationale Des Usines Renault'dur.

Bu bir koç örnekten görülebileceği gibi, MESS demek, tekelci yerli ve yabancı sermaye demektir. Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT)ler demektir. Ordu Yardımlaşma Kurumu gibi kuruluşlar, bankalar demektir. Örneğin bir kamu iktisadi teşekkülü olan MKEK, MESS'e yılda 600 bin Türk lirası aidat ödemektedir.
ra ulaşmaktadır.
Tüm KİT'lerin aidatları ise milyarla

Bu, işveren sendikalarının devlet eliyle güçlendirilmesi demektir. Her yıl zarar edip, bu zararları ödediğimiz vergilerle karşılanan bu kuruluşlardan işveren sendikalarına ödenen paralar alınterimizden ödediğimiz vergilerin nereye gittiğinin bir örneğidir. Bir KİT olan MKEK Genel Müdür Yardımcısının MESS Başkan Vekili olması; Ereğli Demir Çelik Fabrikaları Genel Müdür Yardımcısının MESS Yönetim Kurulu üyesi olması devletin kimlerin yanında yer aldığının bir örneğidir.

MKEK'nin Tofaş Otomobil Fabrikasına ortak olması devletin kimlerle kaynaştığının bir örneğidir.

Daha uzatmaya gerek var mı? MESS demek; Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu, Ticaret, Sanayi ve ticaret odaları demektir. Odalar Birliği, Hür Teşebbüs Konseyi demek.

Kısacası MESS demek; aşımıza ekmeğimize göz koyanlar demektir.

PARABABALARI KARŞILARINDA İŞÇİ SINIFIMIZI VE TÜM EMEKÇİ HALKIMIZI BULACAKLARDIR

«Grup sözleşmeleri» uygulanırsa, olanlar yukarıda saydıklarımızla da bitmeyecektir. Ardından yeni bir sözleşme biçimi getirilecektir. İşkolu sözleşmesi.

Bu sözleşme biçimi parababalarının tatlı düşüdür. Bütün işkollarındaki patronlar güçlerini birleştirerek sendikanın karşısına çıkacaklardır. Masaya bir yanda işçi kuruluşu olarak işçinin sendikası, öte yanda işkoluna giren tüm işverenlerin üye olduğu sendika oturacaktır. Onun yanıbaşında da «toplum» adına devlet yer alacaktır masada.

İşçilerin sendikası böyle birleşmiş bir gücün karşısına çıkartılacaktır. Ne için? Sesi soluğu çıkmasın diye. Grev silahımız kullanılamasın diye. Bütün sosyal haklar parababalarının istediği düzeyde olsun, giderek ücret artışları da azaltılsın diye.

«Grup sözleşmesi» bugün T. Maden-İş Sendikası'na dayatılıyor. Yarın, Haziran ayı içinde 77 işyeri ve yaklaşık 30 bin tekstil işçisinin görüşmelerinde Tekstil İşverenleri Sendikası (TİS) tarafından DİSK üyesi Tekstil Sendikasına dayatılacak.

TEKRAR EDİYORUZ

Tehlike, ayrım yapmaksızın tüm işçi sınıfımız ve tüm emekçi halkımız içinde. Hayatın daha da pahalılaşacağının, yeni zamların sesleri daha şimdiden kulaklarımıza gelmiyor mu? Meydanı boş bulan parababaları saltanatlarını sağlama almak için, yoksulluğumuzu daha da arttırmakta hiç tereddüt etmeyeceklerdir.

40-50 bin işçinin grevini aynı zamana getirip de T. Maden İş Sendikasını ekonomik açıdan çökerteceklerini sananlara yanıldıklarını göstermeye hazır olalım!

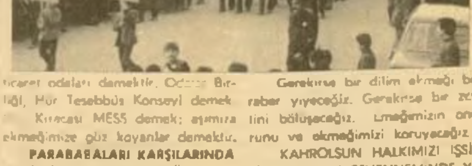

Gerekirse bir dilim ekmeği beraber yiyeceğiz. Gerekirse bir zeytini bölüşeceğiz. Ekmeğimizin onurunu ve ekmeğimizi koruyacağız.

KAHROLSUN HALKIMIZI İŞSİZLİK-PAHALILIK CEHENNEMİNDE YAKAN PARABABALARI DÜZENİ

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

Kapitalist Sistemde Kriz Gittikçe Şiddetleniyor

Yıllardır Kapitalist dünyaya hükmeden kriz ekonomi ve sosyal yaşamı çeşitli alanlarda batağa sürüklüyor. Parababaları düzeni bu krizin giderilmesi ve hatta hafiflemesi için bile çare bulamıyacak duruma gelmiştir.

Gelişmiş kapitalist devletlerin hükümetlerinin ve tekellerinin sanayideki düşüşü durdurma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanıyor. Ancak üretimin düşüş temposu kısmen yavaşlatılabıldı. Üretimin düşüş temposu İngiltere'de %30, İtalya'da %20 dir. Krizin hemen arkasından her çeşit malın fiyatı büyük bir hızla artıyor. Ve onu işsizlik takip ediyor. Resmi verilere göre sadece gelişmiş kapitalist ülkelerde 16 milyon insan işsizdir. Bunun 7-8 milyonu ABD'ye aitle. Yalnızca ABD'de işsizlik oranı % 7 ye yükselmiştir.

SOVYET EKONOMİSİNİN HIZLI GELİŞİM TEMPOSU

SSCB onuncu beş yıllık planın son yılı olan 1980'de 16 gün içerisinde 1940 yılında üretilen ürünlerin toplamı kadar üretim yapacak.

SSCB Merkez İstatistik Dairesi Müdürü'nün açıklamasına göre, Sovyet sanayiinin bugün Dünya sanayi ürünlerinin %20 sini ürettiğini belirtiyor. Sovyet ekonomisi büyük kapitalist ülkelere kıyasla artış tempolarındakı üstünlüğünü koruyor. Son on yıl içinde sanayi üretimi iki kat artarken, İngiltere'de 28 yıl, ABD'de 17, Fransa'da 16 yıl içinde iki kat artabilmiştir.

CARTER'İN İTİRAFI

Güler Yüzlü Carter gene hür basında boy boy resimleriyle insan hakları koruyuculuğunun şampiyonu pozuna büründürüldü. «ABD'nin şimdiye kadar komünizm korkusu yüzünden diktatörlükleri koruduğunu» itiraf etti. Güya komünizm ezilıyor diye, yıllarca Latin Amerika, Vietnam, Kamboçya ve Ulusal Kurtuluş mücadelesi veren halkları kana boğarak ezilmesini kim bilmiyordu ki Carter itiraf ediyor. Anti Komünizm mavalı tutmayınca Emperyalizmin yeni kılıklara bürünmesi eskiden beri bilinen şeylerdir. Emperyalizmin yeni taktiği Sosyalist sisteme küfrederek saldırganlığını ve haydutluğunu gizleme yöntemidir.

BU REZİL ÇEMBER DAHA NE KADAR TEKRARLANACAK

Geçtiğimiz günlerde tütün ve çay üreticisini yakından ilgilendiren, onların bir yıllık çizen PİYASALAR açıldı. Ekici tütün piyasasında BAŞFİYAT, yani en yüksek fiyat 60 lira, oysa üreticiye bir kilogram tütün 58 liraya mal oluyor. Yani bir yıllık emeğin, meşakkatin karşılığı 2 lira. Çay piyasası da açıldı ama, SEÇİM'lere iyice dalan HÜKÜMET unutuverdi çay alım fiyatını. Şu ana kadar bir başbakan yardımcısının «CİDDİ OLMAYAN» açıklaması dışında bir hareket, kıpırdanma yok. «CİDDİ OLMAYAN» açıklamaya göre ise alım fiyatı 10 lira. Bu muameleye layık görülen doğu Karadeniz yöresinin % 94'ü, yani 140 bin aile gelirini çaydan sağlar.

Bu rezil çemberse tekrarlanır durur her yıl. Çemberin ilk halkası ekim zamanıdır. Geçen yılki mahsulünü üretici ya tarlada iken tefeciye ipotek etmiş, bezirgâna satmıştır, ya da TEKELE satmıştır. Satmıştır ama parasını alamamıştır. Ve üretici Zirai Donatımdan veya Tarişten tohum almak için TEFECİNİN yüzde bilmem kaç faizli parasına muhtaçtır. İlk halka böylece tamamlanır.

İkinci halka üreticiyi Tefeciye, bezirgana iyice muhtaç hale getirir. Çay olsun, tütün olsun bakım ister, gübre ister. Hele kışın ortasında çoluk çocuk ekmek, yiyecek ister. Para ise bir tek tefecidedir, bezirgândadır tarladaki ürüne karşılık.

Peki denecek ya devletin verdiği KREDİ'ler ne güne duruyor. İşte cevabı: «Ankete dayalı araştırma iki gerçeği ortaya koyuyor. Birincisi, toplam tarım kredileri içinde, üretici köylüye en çok kredi veren «KURUM»un tefeciler olduğu saptanmaktadır... İkincisi, gerçek kredi dağılımıdır. Devlet kredilerinden büyük toprak sahipleri dışında faydalanan hemen hemen yok gibidir.» Bilimin cevabı bu.

Bekirhan alım merkezinde tütün üreticileri ürünleri ile birlikte...

Son halkaysa tütün yada çayın satılmasıdır. Devletin TEKELİNİN alım konusunda yaptığı üreticiye karşı tefeciyi, bezirganı desteklemektir. Üretici piyasaları nedense hep GEÇ açılır! Üretici ürününü, bezirgâna daha tarlada iken ya da Tekel'e satmadan kaptırsın diye. Olmadı, sokmadı mı? Kolayı var TEKEL aldığı tütünü, ÇAYKUR aldığı çayın parasını ödemeyi «Biraz» geciktirir. Ya da alımları «YAVAŞLATIR». Tütünleri alecak «eksper»lerin sayısını «azaltır».

Böylece yeni yılın ekim zamanı gelir. Elde avuçta para yoktur. 5 milyon kiloya yakın tütün üreten Yenice, Avonya yöresinde tütünler çürümeye» başlar (Gazetelerden) «Doğu bölgesi Tütün piyasasının açılmaması yüzünden 10 bin tütün üreticisi kaderleri ile başbaşa» kalır. (Gazetelerden)

Bunlar küçük üreticinin «Kaderi». Ama bu alımlarda «Ödemelerin % 61'i üretmenlerin % 85'ine, % 39'u % 15'ine» yapılması bize Tekele yada Çaykur'a satılan malların büyük toprak sahiplerine ait olduğunu gösterir. Yani önce üretmeni faizli parayla kendine bağlayıp tütününe el koyacaksın, sonra bu tütünleri yüksek fiyatla devlete satacaksın. Utanmadan da «devlet üreticiyi düşünür, bu yüzden alım fiyatlarını yüksek tutuyor diyeceksin. Pes doğrusu!

Bütün bunlar halkımıza neye mal olur. Önce «1976 yılında alınan 305 ton yaş çayın 25 bin tonu» imha edilir. Bundan dolayı «Çaykur 1976 yılında 1 MİLYAR zarar» eder. Bu yılsa «50 bin ton çay imha edilecek». Yani en az iki milyar zarar edecek. Kimin cebinden çıkacak bu para? Senin benim cebimden, vergilerden. Üstüne üstlük 80 liraya mal olan çay 20 liraya ihraç edilerek.

Ama bir şeyler olmuyor değil son günlerde yurdumuzda. Ege de bu yıl tütün ekicileri bir mitingle durumu protesto ettiler. Ötede beride ise üretici kooperatifleri filizlenmeye başladı birbirine destek olmadıkça bu rezil çemberi kıramayacaklarını anlamaya başladı üretmenlerimiz. KOOPERATİF bu yolda ilk adımdı, atıldı. Sonraki adımsa küçük üretmenlerin tek başlarına kurtuluşun mümkün olmadığını görüp, diğer EMEKÇİ SINIFLARLA BERABER harekete geçmeleri olacaktır.

Bunalımları Kim Yaratıyor?

Gazetemizin 8 sayısında MC'nin ülkemizi ekonomik-politik çıkmazların içine yuvarladığını söylemiştik. Bir aylık bir süre içinde, parababalarının 40 milyon işçi, köylü, aydın vb. insanımız zararına yürüttüğü plansız ekonominin örnekleri gazetelerde daha net sergilendi.

Bir yandan, hazine boşaltılmış ve «Memurun maaşını dahi ödeyemez durumuna düşen bir ülke temsilcisi nazarıyla bakılmamız acı olmuştur» diye telgrafler geliyor elçiliklerimizden. Öte yandan seçimlerden sonra % 30'a varan bir devalüasyonun kaçınılmaz olduğu söyleniyor ve parababalarının sözcüsü gazeteler ise halkımızı şimdiden buna şartlandırmaya çalışıyorlar.

Türkiye ekonomisinin büyük bunalımlar geçirmesinin, halkımızın işsizlik-pahalılık cehenneminde yanmasının sebebi nedir? Adına kapitalizm dediğimiz bu düzen plansız ekonomi varoldukça, onun ürünü olan bunalımlar, işsizlik - pahalılık da olacaktır.

Devleti ele geçiren MC parababası ile kasabalarımızda çöreklenmiş ve sayıları iki bini geçmeyen Tefeci-Bezirgân Hacıağalar el ele vererek 40 milyon insanımızı tahakkümü altında iliğine dek sömürüyor. Bununla da kalmıyor, parababalarımız NATO'lar, CENTO'lar, Dünya Enerji Ajansları vb asker-ekonomik örgütler aracılığıyla da, yabancı parababalarına, yani emperyalizme insanımızı ve ülkemizi peşkeş çekmekten geri kalmıyorlar.

İşte işsizliğin de, pahalılığın da, dış borç çıkmazının da nedeni ve yaratıcıları bugünkü düzen ve sürdürenlerdir. Yani bir avuç yerli ve yabancı parababası ile onların iktidarı MC partileridir.

YUMRUK MU ATTI TAKLA MI?

Demirel – Ne çürük masaymış bu böyle hemen kırılıverdi, Yeğenim Yahya'dan alsaydınız bu gelmezdi başınıza!...

Demirel AP ye başkan, sonra başbakan olamazdan önce Amerika'da tahsil görmüş, Türkiye'ye dönünce de Amerikan Morrison Şirketinin temsilciliğini yapıyordu.

1964 de Kıbrıs'a «barış harekâtı» yapmak isteyen İnönü, zamanın Amerika Cumhurbaşkanı tarafından küstahça bir mektupla durdurulunca «yeni bir dünya kurulur, Türkiye de orada yerini alır» gibi bir laf etmişti. İnönü hükümeti çok geçmeden bütçe görüşmelerinde düşürüverildi. Demirel 1965 seçimlerine, İnönüye tehdit mektubu yazan ABD Başkanı Johnson'la kol kola çekilmiş fotoğraflarla katıldı. Seçim sonuçları ilan edildiğinde «BİZ KAZANDIK» diye sevinçten göklere zıplayan Amerikalılar görüldü. Amerikan parababaları, Birinci Cihan Paylaşım savaşından sonra İngiliz, Fransız, İtalyan parababalarının top-tüfekle işgal ettikten sonra sömürgeleştiremedikleri Vatanımızı, «iktisadi yardımlar!» «ikili anlaşmalar», «uzman-danışmanlar», «barış gönüllüleri» gibi yeni sömürgecilik yolundan işgal ettiler. Tam bir yarı sömürge olduk.

30 milyon metre kare yurt toprağı Amerikan ordusuna ÜS olarak kiraya verildi. Devletin kilit noktalarına Amerikan Casusluk teşkilatı CIA ajanları «uzman-danışman» maskeleriyle yerleştirildi. En güvendikleri, sinenmiş adamlarını en yeni reklâm ve propeganda araçlarıyla yığınlara «çare» diye gösterdiler. Demirel başbakan olunca Amerikan parababaları sevinmesin de kimler sevinsindi?

1970 lere gelindiğinde işçi sınıfımız ve gençlik bu yerli yabancı haydutlar çetesinin maskesini düşürüyor, kirli yüzlerini yığınlara gösteriyordu. 12 Mart 1971 muhtırası ile Demirel kenara çekildi, yedeğe alındı. Dışişleri Bakanı Çağlayangil Muhtırayı CIA'nın verdirttiğini epey sonra «ifşa» etti. Olaylar Demirel'in bile boyunu aşacak duruma geliyordu demek ki. Demirel ile yaptırılamamış olan işler «ehillerine» yaptırıldı. Katliamlar, zindanlar, işkenceler, darağaçları devri getirildi. Demirel bunların hepsini yapmak istiyordu. Şimdi nelere muktedir olduğunu hergün birer ikişer işlettiği cinayetlere toplu katliamlar da ekleyerek ispatlıyor.

Küçük te olsa sineğin mide bulandırdığı gibi Ecevit'in heşhaş yasağını kaldırma, siyasi af, demokratik hakları koruma vaadleri gibi davranışları CIA nın midesini bulandırmıştı. Yedeğe aldığı has adamını yeniden sahneye çıkarmalıydı. Çıkardı. O şimdi masasına yumruk mu atıyor? Buna develer bile güldü. Yardımcısı Erbakan Başbakanlığa vekalet ederken «yumruk atmak kim sen kim, sen o yusyuvarlak gövdenle atsan atsan takla atarsın» diyerek «fikrini» belirtti! Bugüne kadar hep «Amerikanın sadık dostu» olarak meydanlara çıkan Demirel neden şimdi efendisinin masasına yumruk atmış kabadayı pozlarında ortalığa çıktı?

Zamanının içişleri bakanının sosyalistler için dediği gibi parababaları haberalma aygıtlarıyla yığınların «nefes alışlarını bile dinliyor» gözlüyorlar. 1965 lerdeki «dostumuz Amerika» afyonunu yığınlar yutmuyor artık. Amerikanın kimlerin dostu olduğu yığınların dişine vurmalarıyla açığa çıkarıldı, haydutların maskeleri düşürüldü. Günden güne artan pahalılık, işsizlik, baskı zulüm ve cinayetlerin, katliamların ardındaki gizli eller, maskalı yüzler yığınlara teşhir edildi. Türkiye yığınları artık Amerikan Başkanlarıyla sarmaş dolaş fotoğraflara değil Amerikaya karşı koyanlara itibar ediyorlar. Demirel işte bunu bildiği için kabadayılık palavralarıyla seçim meydanlarına girmek istedi.

Yerli yabancı haydut parababalarına karşı birleşen, örgütlenip bilinçlenen yığınlar, tek yürek tek YUMRUK olunca sahte kabadayılar kaçacak delik bulamayacaklardır.

MESS Bursa'da İşçi Sınıfının Tokadını Yedi

TOFAŞ OLAYI

İş Mahkemesinin 5 işyerinde aldığı açıkoy gizli sayım, diğer bir adıyla açık irade beyanı kararı Salı gününden itibaren uygulanmaya başlandı. İş müfettişlerinin kontrolünde yapılan açık irade beyanı oylamasının ilki Tofaş'da uygulandı. Burada işçilerin üçte iki gibi bir çoğunluğu Maden-İş'i desteklemekte. Yalnız sarı Türk-Metal, satın aldığı üç beş adamı doldurduğu küçük kamyonetle daha oylama sırasında fabrikanın önüne davul zurna ile gelip «Biz kazandık» yaygarasını yaptılar. Moral bozucu bu oyuna yiğit işçiler karşı koyup, fabrikanın önünden onları kovdular.

Oylamanın akşamı Tofaş'lı işçi arkadaşlara ve sendika yetkililerine sorduğumuzda «Henüz resmi bir açıklama yok, fakat tahminen üçte iki çoğunlukla biz kazandık» dediler. Bunun ertesi günü parababalarının gizli açık bütün servisleri, başta AA (Anadolu Ajansı), Tofaş'da Türk-Metal'in kazandığını söyleyip, Tercüman, Bursa Hakimiyet, Doğu Hakimiyet gibi sağ basında, bu oylamayı üçte iki çoğunlukla Türk-Metal'in aldığını yazdılar. Ondan sonraki günlerde dahi parababalarının satılık kalemleri geniş yorumlara verdiler. Sütunlarında «Yiğit Tofaş işçisi DİSK'e tokadı attı», «Türk işçisi kendini biliyor» gibi başlıklarla kamuoyunu etkileme yoluna gittiler. Bursa'da ayrıca yapılan birşey de fabrika önündeki o davullu zurnalı gösterinin mahalle mahalle, sokak sokak yapılmasıydı.

Aynı günlerde Bölge Çalışma Müdürü'nün de bir demeci vardı. «Henüz sonuçtan benim bile haberim yok. Sonuçlar kilitli sandıkta» diyordu. O zaman bu faşistlerin yaygarasına anlam vermek kolaydı. İlki Tofaş'da yapılan bu açık irade beyanı yolunun daha dördü henüz yapılmamıştı. 5 gün içinde buralarda da yapılacaktı. Bunlar sırasıyla Coşkunöz, Bosch, Renault ve Mako idi. Maden-İş «kesin alınmı» dediği Renault, Mako ve Bosch'dan ümitli, Yarı yarıya olan Coşkunöz'den ikircikli. Pazartesi günü kesin sonuçlar belli olacak. Bölge Çalışma Müdürlüğünce resmi açıklama ancak Pazartesi günü bütün fabrikalarda aynı anda yapılacak. Yani Tofaş'da kesin Maden-İş kazanmışken, yaygaraların nedeni boş değil, kaybetmenin verdiği sancıyla sarı uşakların kıvranışından başkaca birşey değil. Kamuoyu ise yeterince bu konuda uyanık. Her mahallede bulunan gerek Maden-İş'li işçiler, gerekse devrimciler bu yaygaraların iç yüzünü teşhir etmeye çalışıyorlar, yaygaralar sonuçsuz kalacaktır.

Parababaları çıkar yolu, artık kokuşmuş taktiğiyle, hür basınla ve sarı uşaklarıyla kamuoyunu ters yönde etkilemeye çalışmakta buluyorlar. Çünkü gerçekten korkuyorlar. Bursa'da artık sarı sendikalar silinıyor, ömrü bitiyor.

PAHALILIĞI KIBRIS'A TAŞIDIK

1974 Temmuz'unda Kıbrıs'a yapılan Türk müdahalesinin 3. yılı dolacak. Üç yıl önce yapılan bu müdahalenin neyi amaçladığı ve ne götürüp ne getirdiği çok tartışıldı. En büyük iddia huzur ve mutluluk götürüldüğü idi. Aradan geçen üç yıl Kıbrıs'a ne götürüldüğünü iyice ortaya çıkardı.

Yurdumuzdaki azgın pahalılığı yaratan parababaları Kıbrıs'a da marifetlerinden başka birşey götüremediler. Kıbrıs'tan gelen haberlerin apaçık gösterdiği gerçeklik şu: Kıbrıs'ı (bizde olan kısmını) benzetmişiz! 'Yavruvatan ana'sı gibi olmuş. İşsizlik, pahalılık bizdekini aratmıyacak kerteye ulaşmış. Suç işleme eğilimi artmış. Daha geçen gün basında «Kıbrıs Türk Federe Devleti» Başbakanının da evinin soyulduğu yazılıydı. 27 Nisan tarihli Halkın Sesi gazetesinde (bu gazetenin İstanbul'da yayınlanmakta olan Halkın Sesi gazetesiyle isim benzerliğinden başka bir ilişkisi yoktur) yayınlanan listede güney (Rum) ve kuzey (Türk) Kıbrıs'taki gıda maddeleri fiyat karşılaştırması gerçekleri bütün çıplaklığı —ve acılığı— ile gözler önüne serdi. Rakkamlar herşeyi gösteriyor. Fazla söze gerek var mı?

BUGÜNKÜ PAZAR FİYATLARI (TL.)

Malın adı	BİZDE	GÜNEYDE
Un	8.00	3.24
Ekmek	3.50	3.52
Şeker	12.00	7.56
Pirinç	20.00	9.72
Margarin	24.00	11.70
Fasulye	20.00	81.00
Kahve	136.00	1.44
Tuz	9.00	18.00
Yağ	26.00	19.80
Konyak	72.00	9.00
Sigara	12.50	7.74
Piliç	40.00	27.00
Peynir	70.00	27.00
Hellim (yerli peynir)	70.00	54.00
Dana eti	90.00	54.00
Bütangaz	38.00	28.00
Süt tozu	36.00	17.00
Muz	40.00	10.80
Domates	25.00	7.20
Salatalık	25.00	9.00
Bezelye	20.00	9.00
Bezelye	40.00	15.00

NOT: Bütün fiyatlar 1.30 kg kadar olan **okka** üzerindendir. Kıbrıs'ta tartı birimi olarak Osmanlılardan kalan okka kullanılmaktadır.

uyanış

Uyanış Gazetesi Sahibi: İmam Budak, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ali Mavi. Adres: Balabanağa Mah. Harikzadeler Sok. No: 44/3 Laleli — İSTANBUL

Son baskı tarihi: 1.6.1977; Dizgi: Özkaya Matbaası, Basıldığı yer: Renk Ofset. Fiyatı: 150 kr.